

Swamp som födoämne är något som ingen visst
om på denna trakt för fyratio eller femtio år sedan.
Första gången vi fick uppgift i frågan angående
swamp såsom födoämne var någon av åren
1911 eller 1912. En herrskapsfamilj från
Malmö vistades här en tid som gäster hos
den dåvarande folkskolläraren. Dessa varo
mycket flitiga till att ströva omkring och
insamla denna vara. Först i såväl svensk utbildning
på de olika sorterna som tillredningen tror jag att
omgivningen här fick vid denna tid. Kvantiteten
var då och är fortfarande den mest efterlystas.
De övriga vägar man sig ut på då man inte är
kännare på området. Det märkliga är att
det gamla folket på trakten inte befallar sig
med swamp som födoämne utan det är
endast inflyttade personer från andra håll
som tillgodogöra sig av denna produkt.

Själv skulle jag inte till något pris vilja äta
svamp dels därför att man kört så mycket
om svampförgiftning och dels därför att det
finnes så mycket annat som är gott att äta.
De senaste åren har barnen börjat plocka
svamp och sälja i samband med kirgen-
försäljning till uppköpare.

I skolan får man ju propagera för svamp-
älsning både genom illustrationer och i verk-
ligheten genom de så kallade friluftsdagarna
där barnen går med lärarinnorna i skog och mark
och bland annat också får lära sig att skilja
på arterna av svamp.

Tidigt i barndomen blev man inställd på
att vaka sig för att röra vid svamp ty det
kunde hända att den är giftig liksom så ofta
frånke att det är också en smak vaffla
man har sedan orsakar mot denna vara.

ACC. N:R M. 11635:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Allt det inverkar menligt på mjölken
som kornas äta svamp, är ett gammalt
kålesätt, men ären i senare tid tillämpas
och är också fullständigt fäktat

Allt användas svamp till läkemedel eller
andra nyttiga ändamål. Hur aldrig varit
känt på denna brakt

På denna drakt hyska en
väs avsky för att förära svampar som jämna för-
hållande då det var ett härbrot. Ingen beder sig men
skulle försöka sig till att sluta eller säga huden
om en häst, långt mindre äta kött. Skulle tro att
det är omkring fyrtio år sedan denna avsky så små-
ningom började försvinna. Ingen vet varför man
hade sedan varit med härbrot. Det kunde ha varit
att man skändades för att begära på del i affären.
Tror det var därför, att man försämrade fattare
till att få hästar. Emellertid har man efter hand
översunnit denna avsky och även om man
inte tycker om det så mycket, äter det ju ändå
ämbetsmännen i form av korv eller rikat.
Det är inte frill utan att det började att användas
mer allmänt under första världskriget,
då det var svårt att få tag i köttvaror.
Hästar är emellertid, att ingen är rikligt

rigg på att förtära hestkött den dag som är
Tjernerat har man alltid använt kött av andra
djur kalv, killing och lamm, dock ej förrän en
 viss ålder uppnått av dessa. Kalv skulle
vara minst åtta dagar gammal, de andra har
man icke velat slakta förrän de varit sex
månader. Djuren har naturligtvis slaktats på
vanligt vis, även om man ej har haft tillgång
till utbildad slaktare. I varje by har funnits
och finnes ännu någon som utför sådana
småslakt. Motvilja mot att äta köttet av dessa
djur har aldrig förekommit här utan detta
har alltid varit en självklarhet vara.

De sista fjugo eller halvt är en har höns och
kyckling köttet varmit mer eller mindre än förut
beroende på att man har utikat hänsbeständet
respektive. Varje gård hade visserligen en fem
sex hönsar, dessa fjugo bara så länge de kunde

ACC. N:R M. 11635:6.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

för ålders skull så det förekom väl knappast att man slaktade en hämt utan de fick spjälta och grävas ned.

Skötte av vilda fåglar eller karar här säkert ingen åldrig förekommit för här utan det är endast något för de senaste åren och vid särskilda tillfällen.

Vågar motviljan mot åstämlet av detta kött har jag inte det har varit åtminstone inte mot sigel köttet. Framför kött var ju aktuellt ända krigstiden men det var ju nöden som bringade folk att bege till det som fanns, man skulle nog ingen befalla sig med dylikt.

Samma är förhållandet med vissa fiskar makrill, näbbgädda och ål har min för inte velat äta utan en viss avsky för desamma har förnummits. och detta är förhållandet ännu. Vad det beror på har ingen med säkerhet säga, själv tror jag att det är att man läst i bibeln om de många orada djur och fiskar som inte bara fjäll och således ej längre ätas.